

היינו בנח"ל בקבוץ גזית. גזית זה ליד עין-דור אז זה היה הגבול. שם נחל תבור. הבנים יצאו לסדרה והיו צריכות לבוא 3 בנות לכל גרעין. אני הייתי מהגרעין שלנו ועוד שתיים שהיו אף הן בגרעין. היינו צריכות לעזור שמה בבשול וגם להעלות את המורל- היינו עם הבנים בסדרה. אחרי כשבוע ימים פתאום באו מגולני, מגדוד 51 ולקחו את הבנים כלומר לפני הקרב. בעצם לקחו את כולנו לניר- יצחק שם חיכינו כמה ימים לפני שהתחילה ההפגזה על עזה. הבנים יצאו לקרבות ואנחנו חיכינו שם בניר- יצחק בשדות. כעבור איזה 3-4 ימים נסענו כולנו לאל- עריש. בדרך ראינו שיירות של טנדרים, אוטובוסים, מכונניות צבאיות של המצרים. ראינו המון מצרים שוכבים על הכביש, נפוחים ושרופים. זה היה מראה איום ונורא. מזעזע! כאלה שניסו לברוח ירו עליהם!

הגענו לאל- עריש וישבנו שם בשדה התעופה. היינו שם כחודש ימים. לבנות לא היה שם מה לעשות והבנים יצאו לכל מיני מחסנים להעביר תחמושת- סבלות. הספור עצמו זו חוויה מאל- עריש שזו הייתה עיר מקסימה, יפיפייה. היינו די קרובים לחוף. כל החוף היו תמרים, דקלים עם תמרים. הסתובבנו שם עם כמה חיילים. כמה נערים עלו למעלה וזרקו לנו תמרים. זה היה פשוט חוויה, משהו בלתי רגיל. אחר-כך לא יצאנו יותר משדה התעופה. זה כל המלחמה שלי. חודש ימים לא קלים.